

Partea din procedura penală principală

Giuseppe Astone

Dispozitivul

- 1) Articolele 167, 168, 178, articolul 179 primul paragraf și articolele 180 și 182 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede un termen de decădere pentru exercitarea dreptului de deducere, precum cel în discuție în litigiul principal, în măsura în care sunt respectate principiile echivalenței și efectivității, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
- 2) Articolele 168, 178, 179, 193, 206, 242, 244, 250, 252 și 273 din Directiva 2006/112 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care permite administrației fiscale să refuze unei persoane impozabile dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în cazul în care este stabilit faptul că aceasta din urmă nu și-a îndeplinit în mod fraudulos cea mai mare parte a obligațiilor de formă care îi reveneau pentru a putea beneficia de acest drept, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

(¹) JO C 320, 28.9.2015.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 28 iulie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État – Franța) – Association France Nature Environnement/Premier ministre, Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

(Cauza C-379/15) (¹)

(Trimitere preliminară — Directiva 2001/42/CE — Evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului — Act național incompatibil cu dreptul Uniunii — Consecințe juridice — Competența instanței naționale de a menține provizoriu anumite efecte ale actului menționat — Articolul 267 al treilea paragraf TFUE — Obligația de a sesiza Curtea cu o trimitere preliminară)

(2016/C 350/14)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Association France Nature Environnement

Pârâți: Premier ministre, Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

Dispozitivul

- 1) O instanță națională poate, atunci când dreptul intern o permite, în mod excepțional și de la caz la caz, să limiteze în timp anumite efecte ale declarării nelegalității unei dispoziții de drept național care a fost adoptată cu încălcarea obligațiilor prevăzute de Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului, în particular a celor care decurg din articolul 6 alineatul (3) din aceasta, cu condiția ca o astfel de limitare să se impună printr-o cerință imperativă legată de protecția mediului și ținând seama de împrejurările specifice ale cauzei cu care este sesizată. Această posibilitate excepțională nu poate să fie însă exercitată decât dacă sunt îndeplinite toate condițiile care reies din Hotărârea din 28 februarie 2012, Inter-Environnement Wallonie și Terre wallonne (C-41/11, EU:C:2012:103), și anume:

— ca această dispoziție atacată a dreptului național să constituie o măsură de transpunere corectă a dreptului Uniunii în materie de protecție a mediului;

- ca adoptarea și intrarea în vigoare a unei noi dispoziții a dreptului național să nu permită evitarea efectelor negative asupra mediului care decurg din anularea dispoziției atacate a dreptului național;
 - ca anularea acesteia din urmă să aibă drept consecință crearea unui vid juridic în ceea ce privește transpunerea dreptului Uniunii în materie de protecția mediului care ar fi mai dăunător pentru acesta, în sensul că această anulare s-ar manifesta printr-o protecție mai redusă și ar contraveni astfel chiar obiectivului esențial al dreptului Uniunii, și
 - ca o menținere excepțională a efectelor dispoziției atacate a dreptului național să nu acopere decât perioada strict necesară pentru adoptarea măsurilor care să permită remedierea neregularității constatate.
- 2) În stadiul actual al dreptului Uniunii, o instanță națională ale cărei decizii nu mai sunt supuse unei căi de atac jurisdicționale este, în principiu, obligată să sesizeze Curtea cu titlu preliminar, pentru ca aceasta să poată aprecia dacă, în mod excepțional, dispoziții de drept intern considerate contrare dreptului Uniunii pot fi menținute provizoriu, în temeiul unei cerințe imperative legate de protecția mediului și ținând seama de împrejurările specifice ale cauzei cu care este sesizată această instanță națională. Respectiva instanță națională nu este scutită de această obligație decât atunci când este convinsă – fapt pe care trebuie să îl demonstreze în mod detaliat – că nu există nicio îndoială rezonabilă cu privire la interpretarea și la aplicarea condițiilor care reies din Hotărârea din 28 februarie 2012, *Inter-Environnement Wallonie și Terre wallonne* (C-41/11, EU:C:2012:103).

⁽¹⁾ JO C 337, 12.10.2015.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 28 iulie 2016 (cerere de decizie preliminară formulată de Bundesarbeitsgericht – Germania) – Nils-Johannes Kratzer/R+V Allgemeine Versicherung AG

(Cauza C-423/15) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Politica socială — Directiva 2000/78/CE — Egalitate de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă — Articolul 3 alineatul (1) litera (a) — Directiva 2006/54/CE — Egalitate de șanse și egalitate de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă — Articolul 14 alineatul (1) litera (a) — Domeniu de aplicare — Noțiunea „acces la încadrare în muncă, la activități nesalariate sau la muncă” — Prezentarea unei candidaturi pentru un loc de muncă prin care se urmărește obținerea statutului formal de candidat doar cu scopul de a solicita o despăgubire pentru discriminare — Abuz de drept)

(2016/C 350/15)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesarbeitsgericht

Părțile din procedura principală

Reclamant: Nils-Johannes Kratzer

Pârâtă: R+V Allgemeine Versicherung AG